

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 17 lipca 2020 r.

Sąd Rejonowy w G. II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Piotr Gensikowski

Protokolant: Wioletta Fabińska

w obecności Asesora Prokuratury Rejonowej w G. P. M.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 marca 2019 r., 14 maja 2019 r., 20 września 2019 r., 3 grudnia 2019 r., 16 grudnia 2019 r., 18 lutego 2020 r. oraz 9 lipca 2020 r.

sprawy karnej

A. Ś. (1),

s. T. i J. z domu R., ur. (...) w C. zam. (...)-(...) C. ul. (...), obywatelstwa polskiego, numer ewidencyjny (PESEL): (...), nie karanego

oskarżonego o to, że:

w dniu 13 stycznia 2018 roku w G., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził D. D. do niekorzystnego rozporządzenia pieniędzmi w kwocie 70.000 zł w ten sposób, że zawierając umowę sprzedaży samochodu osobowego marki C. (...) nr rej. (...) wprowadził D. D. w błąd co do faktu, że w trakcie zawierania umowy nie był właścicielem tego pojazdu na szkodę D. D., **tj. o czyn z art. 286 § 1 kk**

o r z e k ł:

1. Oskarżonego **A. Ś. (2)** uznaje za winnego tego, że w dniu 13 stycznia 2018 roku w G., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził D. D. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy oraz sprzętu do nurkowania o łącznej wartości 70.000 zł w ten sposób, że zawierając z D. D. umowę sprzedaży samochodu osobowego marki C. (...) nr rej. (...), rocznik produkcji (...), wprowadził go w błąd co do tego, że w trakcie zawierania umowy był właścicielem tego pojazdu, działając na szkodę D. D., tj. przestępstwa określonego w art. 286 § 1 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 kk wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,
2. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 2 (dwóch) lat próby,
3. Na podstawie art. 72 § 1 pkt 4 k.k. zobowiązuje oskarżonego w okresie próby do wykonywania pracy zarobkowej,
4. Na podstawie art. 33 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny, przyjmując wysokość jednej z nich za równoważną kwocie 10 zł (dziesięciu) złotych,
5. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz oskarżyciela posiłkowego D. D. kwoty 70.000 zł (siedemdziesiąt tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie co do kwoty 50.000 zł od dnia 14 stycznia 2018 r. do dnia zapłaty, a co do kwoty 20.000 zł od dnia 30 stycznia 2018 r. do dnia zapłaty,

6. Na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwraca T. Ś. samochód osobowy marki C. (...) nr rej. (...), rocznik produkcji (...), wymieniony w postanowieniu w przedmiocie dowodów rzeczowych k. 67,

7. Zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego D. D. kwotę 6624 zł (sześć tysięcy sześćset dwadzieścia cztery złote) uzasadnionych wydatków postępowania poniesionych w sprawie,

8. Zwalnia oskarżonego od obowiązku uiszczenia opłaty, zwalnia oskarżonego od obowiązku uiszczenia wydatków postępowania, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 7/19	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
USTALENIE FAKTÓW			
o.1.Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	

1.1.1.	A. Ś. (2)	taki, jak w punkcie pierwszym sentencji wyroku	
Przy każdym czynnie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
A. Ś. (2) oraz D. D. byli dobrymi znajomymi, mieli wspólną pasję (...). W czerwcu 2016 roku M. D. sprzedała A. Ś. (2) samochód marki C. (...) rocznik produkcji (...).	zeznania świadka D. D.	247v.	
kopia umowy sprzedaży	83		
W okresie wrzesień - październik 2017 roku A. Ś. (2) został zwolniony z pracy w banku, gdzie był dyrektorem do spraw informatyki i bezpieczeństwa informatycznego. Wedle stanu na październik 2017 roku A. Ś. (2) miał zadłużenie z tytułu pożyczek oraz kredytów na kwotę ponad 70 tysięcy złotych. Poręczycielem części umów zawartych przez A. Ś. (2) była jego mama J. Ś..	wyjaśnienia oskarżonego A. Ś. (2)	101, 245	
kopie umów kredytowych wraz z innymi dokumentami bankowymi	279-314		
Dnia 25 października 2017 roku A. Ś. (2) zawarł z rodzicami J. oraz T. Ś. umowę zatytułowaną "Umowa o przejęcie długu (zawierana pomiędzy	kopia umowy	38-42	

dłużnikiem a osobą trzecią) z zabezpieczeniem w postaci przewłaszczenia rzeczy ruchomej". W umowie były wymienione zobowiązania finansowe A. Ś. (2) z tytułu zawartych umów o kredyt oraz umów o pożyczkę. Na mocy postanowień umowy J. oraz T. Ś. oświadczyli, że przejmują wszelkie wynikające z umów obowiązki dłużnika, zobowiązując się do ich wykonywania za dłużnika (§ 1 ust. 3 umowy). A. Ś. (2) zobowiązał się na wezwanie przejmujących do zwrotu spełnionych za niego przez nich przejętych świadczeń (§ 1 ust. 6 umowy). Dla zabezpieczenia wykonania zobowiązań dłużnika wobec przejmujących A. Ś. (2) przeniósł na rodziców własność ruchomości wymienionych w umowie, m.in. samochodu marki C. (...) o nr rej. (...) (§ 2 ust. 1 umowy). A. Ś. (2) mógł nadal używać przedmiotu przewłaszczenia zgodnie z jego gospodarczym przeznaczeniem, przy czym bez zgody przejmującego nie mógł oddać przedmiotów objętych przewłaszczeniem osobie trzeciej do używania ani nie mógł jej w inny sposób rozporządzać (§3 ust. 5 i 6 umowy).

Umowa przewłaszczenia jego ruchomości na rzecz rodziców została zawarta

zeznania świadka J. Ś.

86v.

<p>po to, aby zabezpieczyć rzeczy przed windykacją.</p>			
<p>W grudniu 2017 roku oraz na początku stycznia 2018 roku A. Ś. (2) pisał do D. D., że po zwolnieniu z pracy na problemy finansowe i w związku z tym, że ma na sprzedaż samochód marki C. (...) oraz rzecz elektroniczne. A. Ś. (2) wspominał o modyfikacjach poczynionych w aucie. D. D. był zainteresowany kupnem tego auta. Ze swej strony miał do sprzedania (...). Postanowili, że mogą połączyć te dwie sprawy. Ustalili, że D. D. kupi od A. Ś. (2) wymieniony samochód, za co miał zapłacić kwotę 50 tysięcy złotych oraz sprzedać mu (...) wartości 20 tysięcy złotych.</p>	<p>zeznania świadka D. D.</p>	<p>247v.</p>	
<p>kopia wydruków z internetu</p>	<p>11-23</p>		
<p>W dniu 13 stycznia 2018 roku w G. w domu D. D. doszło do podpisania umowy sprzedaży samochodu marki C. (...), rocznik (...), nr rej. (...). Na transakcję A. Ś. (2) przyjechał (...). Sprzedaż nastąpiła za kwotę 50 tysięcy złotych wręczoną gotówką oraz za (...) wartości 20 tysięcy złotych. W chwili zawierania umowy nie doszło do wydania sprzętu do nurkowania, gdyż nie był on w</p>	<p>zeznania świadka D. D.</p>	<p>4, 247v.-249</p>	

<p>posiadaniu D. D., który powiedział o tym A. Ś. (2). D. D. we wcześniejszych rozmowach z A. Ś. (2) wspominał, że do zapłaty może dojść w drodze przelewu bankowego, ale D. D. wolał zapłatę gotówką. A. Ś. (2) proponował, aby w umowie wpisać kwotę niższą niż 50 tysięcy złotych, ale M. D. powiedziała, że nie ma takiej możliwości. Umowa była sporządzona i podpisana w dwóch egzemplarzach. W treści umowy została zawarte postanowienie, wedle którego A. Ś. (2) oświadczył, że jest właścicielem auta (§ 1). Przed podpisaniem umowy A. Ś. (2) powiedział, że auto nie jest zajęte, nie jest również przewłaszczone. Gdyby przed podpisaniem umowy A. Ś. (2) powiedział D. D. o umowie z października 2017 roku, to podpisania umowy by nie doszło.</p>			
<p>kopia umowy sprzedaży</p>	<p>6</p>		
<p>zeznania świadka M. D.</p>	<p>94v., k. 249</p>		
<p>W styczniu 2018 roku D. D. zadzwonił do kolegi R. G., czy ten może użyczyć mu garażu dla C., na co ten się zgodził. W związku z tym, po zawarciu umowy, samochód został odstawiony przez A. Ś. (2) oraz D. D. do garażu na</p>	<p>zeznania świadka D. D.</p>	<p>4, 247v.-248</p>	

posesji R. G.. D. D. miał powiedzieć w rozmowie z kolegą "kupiłem to cacko". Po kilku dniach D. D. przyjechał i odwiózł pojazd na swoją posesję.			
zeznania świadka R. G.	91v.		
W czasie transakcji dotyczącej C. D. D. rozmawiał z A. Ś. (2) na temat jego pomocy przy sprzedaży innego (...). Około dwa tygodnie po sprzedaży C. D. D. przeholował (...) do A. Ś. (2).	zeznania świadka D. D.	247v.	
W dniu 15 stycznia 2018 roku A. Ś. (2) spłacił swe zobowiązania kredytowe wobec banków w łącznej kwocie 21675,23 złotych. Dnia 29 stycznia 2018 roku D. D. przekazał A. Ś. (2) urządzenie do nurkowania, będące częścią zapłaty za samochód marki C. (...).	zeznania świadka D. D.	248	
wyjaśnienia oskarżonego A. Ś. (2)	101v.		
informacje bankowe	279-280		
D. D. wystawił samochód marki C. (...) do sprzedaży na portalach motoryzacyjnych. W kwietniu 2018 roku zgłosiło się do niego kilka osób zainteresowanych kupnem tego auta. D. D. nie miał szczegółowej wiedzy o modyfikacjach	zeznania świadka D. D.	4-4v., 248	

w aucie dokonanych przez A. Ś. (2), a nadto pojawiły się wycieki płynów pod samochodem, których nie potrafił on zidentyfikować i określić źródła ich pochodzenia. D. D. powiedział o tych sprawach A. Ś. (2), który zaoferował swą pomoc w ich rozwiązaniu. Zaoferowana pomoc była na rękę D. D., który w tym czasie dużo czasu przebywał w W.. Dlatego też D. D. wyraził zgodę na przekazanie A. Ś. (2) auta celem jego serwisu oraz pomocy w rozmowach z potencjalnymi kupcami. Dnia 19 maja 2018 roku doszło do wydania A. Ś. (2) (...) wraz z dokumentami oraz kluczami.

Po wydaniu tego auta okazało się, że kończy się okres ubezpieczenia auta. Dlatego też za zgodą D. D. A. Ś. (2) zawarł kolejną umowę ubezpieczenia tego auta.

W czerwcu 2018 roku D. D. poprosił A. Ś. (2) o zwrot samochodu marki C.. Dnia 13 czerwca 2018 roku A. Ś. (2) wysłał do D. D. wiadomość sms, w której poinformował go, że sprzedał swój samochód C. (...) i nie rozumie jego prośby o zwrot tego auta. Tego samego dnia D. D. złożył zawiadomienie na policję, że doszło do przestępstwa na jego szkodę w związku

zeznania świadka D. D.

4v.

z samochodem marki C. (...).			
wydruki z aplikacji internetowej	28-29, 227-230		
Na początku kwietnia 2018 roku J. Ś. przelała na rachunek swego syna A. Ś. (2) kwotę 54 tysięcy złotych z przeznaczeniem na spłatę jego zadłużenia. 1 czerwca 2018 roku A. Ś. (2) zawarł umowę darowizny (...) na rzecz swego taty T. Ś.. Wymieniony samochód następnie został zarejestrowany na T. Ś..	wyjaśnienia oskarżonego A. Ś. (2)	102	
kopia umowy darowizny	43-45		
kopia dokumentów rejestracyjnych auta	79-82		
potwierdzenia przelewów	241-242		
zeznania świadka J. Ś.	87		
A. Ś. (2) nie był uprzednio karany sądownie.	zapytanie o karalność	326	
<i>0.1.Fakty uznane za nieudowodnione</i>			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	

1.2.1.	A. Ś. (2)	taki, jak w punkcie 1-szym sentencji wyroku	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
Za nieudowodniony sąd uznał fakt, że przy zawieraniu umowy pokrzywdzony wręczył oskarżonemu tylko kwotę 5000 złotych.	wyjaśnienia oskarżonego A. Ś. (2)	101	
Za nieudowodniony sąd uznał fakt, że w maju 2018 roku doszło do odstąpienia od umowy sprzedaży auta, na dowód czego miało dojść do zniszczenia umów sprzedaży.	wyjaśnienia oskarżonego A. Ś. (2)	101v.	
Za nieudowodniony sąd uznał fakt, że oskarżony poinformował D. D. o tym, że sprzedawany samochód jest przedmiotem umowy przewłaszczenia zawartej w październiku 2017 roku z rodzicami i że ma ich zgodę na sprzedaż auta.	wyjaśnienia oskarżonego A. Ś. (2)	102	
Za nieudowodniony sąd uznał fakt, że zadłużenie swoich kredytów oskarżony 15 stycznia 2018 roku (na kwotę łącznie ponad 21 tysięcy złotych) spłacił z tytułu należności ze sprzedaży części ruchomości wymienionych w umowie z października 2017 r.	wyjaśnienia oskarżonego A. Ś. (2)	329	

OCena DOWOdów			
o.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1	zeznania świadka D. D.	<p>Za obdarzeniem walorem wiarygodności zeznania tego świadka przemawiała po pierwsze okoliczność, że w toku postępowania przed sądem okazał oryginał umowy sprzedaży (k. 249), co zdaniem sądu potwierdzało jego zeznania, że nie doszło do spotkania z oskarżonym, w trakcie którego egzemplarze umowy sprzedaży miały zostać zniszczone. Po drugie, za wiarygodnością zeznań świadka przemawiały zasady logicznego rozumowania, w świetle których nieracjonalne byłoby żądanie przez pokrzywdzonego zwrotu auta w sytuacji, gdyby miało dojść do zniszczenia umowy sprzedaży i odstąpienia od jej zawarcia. Po trzecie, za wiarygodnością zeznań świadka przemawiały brak ma dowodów na to, że w czasie zdarzeń od stycznia do czerwca 2018 roku pokrzywdzony miał problemy finansowe, które mogłyby uzasadniać jego "oszukańcze" postępowanie w sprawie samochodu. Po czwarte,</p>	

zasady doświadczenia życiowego przekonują, że świadek nie zawarł by z oskarżonym umowy sprzedaży auta, gdyby ten uprzednio poinformował go o tym, że samochód został przewłaszczony na jego rodziców, a więc, że oskarżony nie jest jego właścicielem, a nie ma pełnomocnictwa od rodziców na sprzedaż i w umowie nie wskazuje swoich rodziców jako osób będących właścicielami auta. Po piąte, za wiarygodnością zeznań świadka przemawiały zasady doświadczenia życiowego, w których świetle należy przyjąć, że oskarżony nie podpisałby umowy sprzedaży zawierającej stwierdzenie o zapłacie kwoty sprzedaży wynoszącej 70 tysięcy zł, gdyby w rzeczywistości w dniu transakcji otrzymał jedynie zaliczkę w wysokości 5 tysięcy złotych. Za wiarygodnością zeznań świadka co do tego, że w dniu 13 stycznia 2018 roku, przy podpisywaniu umowy sprzedaży, przekazał oskarżonemu gotówką kwotę 50 tysięcy złotych przemawia także analiza informacji bankowej, z której wynika, że dnia 15 stycznia 2018 roku oskarżony spłacił część swych zobowiązań kredytowych na łączną kwotę ponad 21 tysięcy złotych (k. 279-280). Zdaniem

		sądu bliska odstęp pomiędzy datą zawarcia umowy oskarżonego z pokrzywdzonym a datą spłaty części zobowiązań przemawia za tym, że oskarżony posiadał środki przeznaczone na spłatę kredytów z tytułu zapłaty za sprzedany samochód marki C. (...).
zeznania świadka M. D.	Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka co do tego, że przy zawarciu umowy pokrzywdzony wręczył oskarżonemu kwotę 50 tysięcy złotych w gotówce, gdyż świadek był bezpośrednim obserwatorem rozmowy oskarżonego z pokrzywdzonym, a nadto w zakresie wymienionej okoliczności były one zgodne z zeznaniami świadka D. D..	
zeznania świadka J. Ś.	Po pierwsze, sąd dał wiarę zeznaniom świadka co do zawarcia umowy o przejęcie długu i przewłaszczenia z października 2017 roku, a także co do tego, że została ona zawarta w celu zabezpieczenia mienia oskarżonego przed windykacją. W zakresie tych okoliczności zeznania świadka znajdowały wsparcie w treści umowy. Po drugie, sąd dał również wiarę zeznaniom tego świadka co do tego, że świadek miała wiedzę o sprzedaży auta pokrzywdzonemu i że nie sprzeciwiała się	

	temu, gdyż nie było w tym zakresie dowodów podważających zeznania świadka. Po trzeciej, sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka, że spłaciła część zadłużenia oskarżonego, co znajdowało wsparcie w dowodach z dokumentów w postaci potwierdzeń przelewów.	
zeznania świadka R. G.	Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka co do okoliczności, w jakich do jego garażu został wstawiony samochód marki C. (...) przez oskarżonego i pokrzywdzonego, gdyż w tej części były one zgodne z zeznaniami świadka D. D..	
kopia umowy sprzedaży	Sąd dał wiarę temu dokumentowi prywatnemu, gdyż żadna ze stron oraz sąd z urzędu nie zakwestionowali jego autentyczności oraz prawdziwości.	
kopia wydruków z internetu	Sąd dał wiarę tym dokumentom prywatnym co do treści rozmów pomiędzy oskarżonym a pokrzywdzonym, gdyż żadna ze stron oraz sąd z urzędu nie zakwestionowali ich autentyczności oraz prawdziwości.	
kopie umów kredytowych wraz z innymi dokumentami bankowymi	Sąd dał wiarę tym dokumentom prywatnym co do stanu zadłużenia oskarżonego, poręczycieli kredytów, a także co do spłaty zadłużenia	

	przez oskarżonego, gdyż wymienione dokumenty co do ich autentyczności oraz prawdziwości nie zostały zakwestionowane.		
<i>o.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.2.1	wyjaśnienia oskarżonego A. Ś. (2)	Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego co do tego, że przy zawieraniu umowy sprzedaży auta otrzymał od pokrzywdzonego tylko kwotę 5.000 złotych. Po pierwsze, treść wyjaśnień oskarżonego w tym zakresie jest sprzeczna z treścią umowy (k. 6), zeznaniami świadka D. D. oraz zeznaniami świadka M. D.. Tłumaczenia oskarżonego, że do umowy została wpisana cała kwota, której nie otrzymał przy sprzedaży, bo darzył zaufaniem pokrzywdzonego, należy uznać za nieprzekonujące w świetle zasad doświadczenia życiowego.	
wyjaśnienia oskarżonego A. Ś. (2)	Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego co do tego, że w maju 2018 roku doszło do odstąpienia od umowy sprzedaży auta,		

dowodem czego miało być zniszczenie umów sprzedaży. Wiarygodności wyjaśnień oskarżonego w tym zakresie sprzeciwiają się po pierwsze zeznania świadka D. D. zaprzeczającego tym okolicznościom, a nadto argument, zgodnie z którym w aktach sprawy znajduje się kopia umowy (k. 6) przedłożona przez pokrzywdzonego, a przede wszystkim, że w toku postępowania przed sądem okazał on oryginał umowy (k. 249). Wbrew wyjaśnieniom oskarżonego przekonującym argumentem za tym, że doszło do odstąpienia od umowy sprzedaży auta nie może być uznane to, że D. D. nie przerejestrował auta na siebie, a także to, że nie zawarł on umowy ubezpieczenia tego auta. Zdaniem Sądu dwie wymienione okoliczności są ze sobą związane, gdyż w świetle zasad doświadczenia życiowego umowę ubezpieczenia auta z reguły zawierają osoby, które są wymienione w dowodzie rejestracyjnym. W ocenie Sądu pokrzywdzony D. D. przekonująco wskazał przyczyny, z powodu których po kupnie auta nie doszło do jego przerejestrowania na jego dane i z powodu których umowę ubezpieczenia auta przedłużył oskarżony. Zdaniem Sądu tłumaczenia

	<p>pokrzywdzonego w zakresie tych okoliczności należy uznać za przekonujące w świetle zasad doświadczenia życiowego, tym bardziej, że pomiędzy kupnem auta, a jego ponownym wydaniem oskarżonemu w celu pomocy w sprzedaży innym osobom upłynął okres około czterech miesięcy.</p>	
<p>wyjaśnienia oskarżonego A. Ś. (2)</p>	<p>Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego co do tego, że przed podpisaniem umowy sprzedaży auta z D. D. poinformował go o umowie z października 2017 rok, na mocy które przewłaszczył samochód na rzecz rodziców, którzy mieli wyrazić zgodę na sprzedaż tego auta. Wiarygodności wyjaśnień oskarżonego w tym zakresie sprzeciwiają się zeznania świadka D. D. oceniane przez pryzmat zasad doświadczenia życiowego. W tym kontekście należy przyjąć, że zasady doświadczenia życiowego przekonują, że świadek nie zawarł by z oskarżonym umowy sprzedaży auta, gdyby ten uprzednio poinformował go o tym, że samochód został przewłaszczony na jego rodziców, a więc, że oskarżony nie jest jego właścicielem, a nie ma pełnomocnictwa od rodziców na sprzedaż i w umowie nie wskazuje swoich rodziców jako osób</p>	

	będących właścicielami auta.	
zeznania świadka J. Ś.	<p>Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka J. Ś. co do tego, że oskarżony otrzymał od pokrzywdzonego kwotę 5 tysięcy złotych przy sprzedaży auta, jak również co do tego, z jakich przyczyn miało dojść do anulowania umowy sprzedaży pomiędzy stronami. W tym zakresie świadek nie był bezpośrednim obserwatorem tych wydarzeń, mając o nich wiedzę od oskarżonego. Dlatego też sąd uznał, że zeznania świadka w wymienionym zakresie, oparte na wersji przedstawionej przez oskarżonego, nie mogły być podstawą ustaleń faktycznych co do wskazanych okoliczności.</p>	
wyjaśnienia oskarżonego A. Ś. (2)	<p>Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego co do tego, że pieniądze przeznaczone przez niego na spłatę kredytów w dniu 15 stycznia 2018 roku w łącznej kwocie ponad 21 tysięcy złotych pochodziły ze sprzedaży ruchomości wymienionych w umowie z października 2017 roku. Wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie nie znajdują wsparcia w żadnych dowodach, osobowych, czy</p>	

	rzeczowych (np. kopiach umów sprzedaży).		
PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	1	A. Ś. (2)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Z zeznań pokrzywdzonego D. D., zeznań świadka M. D., dowodu prywatnego w postaci umowy z dnia 13 stycznia 2018 roku, a także wyjaśnień oskarżonego, wynikało, że tego dnia oskarżony sprzedał D. D. samochód marki C. (...) za kwotę łącznie 70 tysięcy złotych, w tym 50 tysięcy złotych przekazanych gotówką oraz 20 tysięcy złotych stanowiących ustaloną wartość sprzętu do nurkowania. Oskarżyciel publiczny zarzucił oskarżonemu w akcie oskarżenia, na podstawie tych okoliczności, popełnienie czynu kwalifikowanego z art. 286 § 1 k.k. W świetle tych dokonanych przez sąd ustaleń faktycznych dla oceny zasadności kwalifikacji			

prawnej zaproponowanej przez oskarżyciela publicznego, a tym samym dla oceny prawnokarnej czynu oskarżonego zarzuconego mu w akcie oskarżenia decydujące znaczenie miało ustalenie, czy oskarżony dokonując sprzedaży samochodu marki C. (...) dnia 13 stycznia 2018 roku był to tego osobą uprawnioną. Udzielenie w tym zakresie odpowiedzi negatywnej mogło prowadzić do oceny jego zachowania pod kątem znamion czynu zabronionego określonego w art. 286 § 1 k.k., zaś udzielenie odpowiedzi pozytywnej mogło ewentualnie skierować rozważania ku znamionom czynu zabronionego określonego w art. 284 § 1 k.k.

Zdaniem Sądu oskarżony A. Ś. (2) nie był osobą uprawnioną do sprzedaży samochodu pokrzywdzonemu dnia 13 stycznia 2018 roku, gdyż stanowił on wówczas własność rodziców oskarżonego. Z dowodu z dokumentu prywatnego w postaci umowy z października 2017 roku wynika wszakże, że ten samochód został przewłaszczony na zabezpieczenie na rzecz T. i J. małżonków Ś. celem zabezpieczenia wykonania przez oskarżonego obowiązku zwrotu swym rodzicom spłaconych przez nich zobowiązań

kredytowych oskarżonego. Wspomniana umowa (k. 38-41) zdaniem sądu jest umową złożoną, po pierwsze umową o przejęcie długów oskarżonego, a po drugie umową przenoszącą własność na rzecz rodziców oskarżonego ruchomości wymienionych w tej umowie. W tym pierwszym zakresie wspomniana umowa ma charakter kumulatywnego przystąpienia rodziców do długów oskarżonego, o czym świadczą postanowienia tej umowy zawarte w § 1 ust. 3 oraz ust. 5, a także bezsporna okoliczność braku wiedzy i zgody wierzycieli na przejęcie długów oskarżonego. W tym drugim zakresie wspomniana umowa ma charakter rozporządzający, skutkujący przeniesieniem prawa własności ruchomości wymienionych w umowie z oskarżonego na jego rodziców. Z uwagi na powyższe okoliczności oskarżony nie był osobą uprawnioną do sprzedaży dnia 13 stycznia 2018 roku we własnym imieniu samochodu marki C. (...). Na marginesie tych rozważań należy wskazać, że późniejsza umowa darowizny z 1 czerwca 2018 roku nie miała już znaczenia dla przeniesienia prawa własności na ojca

oskarżonego, gdyż cały czas skuteczna pozostawała umowa z października 2017 roku, która nie została wypowiedziana, czy też odwołana. Wspomniana umowa z czerwca 2018 roku została jedynie zawarta na potrzeby przerejestrowania auta w urzędzie komunikacji, ale nie przenosiła ona własności auta, gdyż było to skutkiem umowy z października 2017 roku.

Mając na uwadze powyższe rozważania należy przyjąć, że oskarżony sprzedając pokrzywdzonemu auto dnia 13 stycznia 2018 roku wprowadził go w błąd co do tego, że jest właścicielem auta. Po pierwsze, w treści umowy została zawarte postanowienie, wedle którego A. Ś. (2) oświadczył, że jest właścicielem auta (§ 1). Po drugie, przed podpisaniem umowy A. Ś. (2) powiedział, że auto nie jest zajęte, nie jest również przewłaszczone (k. 94v.). Z zeznań pokrzywdzonego wynika, że gdyby przed podpisaniem umowy A. Ś. (2) powiedział D. D. o umowie z października 2017 roku, to podpisania umowy by nie doszło. Dla wyczerpania przez oskarżonego znamienia występku określonego w art. 286 § 1 k.k. ("wprowadzenie w błąd") nie ma znaczenia, że

świadek J. Ś. zeznała, że ona, jak i jej mąż T. mieli wiedzę o sprzedaży auta i nie sprzeciwiali się jej. Rzecz wszakże w tym, że oskarżony nie sprzedawał auta w imieniu swych rodziców, gdyż z zeznań świadka D. D., zeznań świadka M. D., kopii umowy sprzedaży z 13 stycznia 2018 roku wynika, że sprzedającym był oskarżony, a nie jego rodzice. Odmienna ocena zachowania oskarżonego mogłaby być uprawniona, gdyby w umowie znajdował się zapis, że sprzedającym są rodzice oskarżonego, a on działa w ich imieniu na podstawie ich upoważnienia (pisemnego, bądź ewentualnie ustnego). Wymienione, hipotetyczne, okoliczności nie znajdują jednak wsparcia ani w treści samej umowy, tym bardziej w zeznaniach świadka D. D., czy jego żony M. D..

Na podstawie wprowadzenia przez oskarżonego w błąd co do tego, że oskarżony jest właścicielem auta pokrzywdzony zawarł umowę z dnia 13 stycznia 2018 roku i przekazał oskarżonemu kwotę 50 tysięcy złotych w gotówce oraz (...) wyceniony zgodnie na kwotę 20 tysięcy złotych. Dnia 29 stycznia 2018 roku wspomniany sprzęt został

przekazany oskarżonemu przez pokrzywdzonego. Z zeznań pokrzywdzonego wynika, że gdyby przed podpisaniem umowy A. Ś. (2) powiedział D. D. o umowie z października 2017 roku, to podpisania umowy by nie doszło (k. 248v.). Niewątpliwie zachodzi zatem związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem oskarżonego polegającym na wprowadzeniu pokrzywdzonego w błąd co do tego, że jest właścicielem auta, a rozporządzeniem mienia przez pokrzywdzonego polegającym na przekazaniu mu kwoty w gotówce (przy transakcji) oraz sprzętu do nurkowania (29 stycznia 2018 roku). Rozporządzenie przez pokrzywdzonego tym mieniem należało uznać za niekorzystne w rozumieniu art. 286 § 1 k.k., gdyż z uwagi na umowę z października 2017 roku pokrzywdzony nie nabył własności samochodu marki C. (...), a utracił 50 tysięcy w gotówce oraz (...) wartości 20 tysięcy złotych i w sytuacji, gdy samochód znalazł się w posiadaniu oskarżonego ten mógł, powołując się na zapisy tej umowy, odmówić pokrzywdzonemu wydania tego przedmiotu.

Oskarżony wprowadzając w błąd pokrzywdzonego co do tego, że

jest właścicielem auta i zawierając na tej podstawie umowę z 13 stycznia 2018 roku działał niewątpliwie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla siebie w rozumieniu art. 286 § 1 k.k., przez którą należy roznieć otrzymaną gotówkę w kwocie 50 tysięcy złotych oraz sprzętu do nurkowania wartości 20 tysięcy złotych.

Z tych wszystkich względów należało uznać, że sprawstwo i wina oskarżonego co do popełnienia czynu opisanego w punkcie 1-szym sentencji wyroku, kwalifikowanego z art. 286 § 1 k.k. nie ulegało wątpliwości. W toku postępowania nie stwierdzono żadnych wątpliwości co do poczytalności oskarżonego w chwili czynu. Nie było też zdaniem sądu jakichkolwiek podstaw do tego, aby traktować czyn przypisany oskarżonemu jako "wypadek mniejszej wagi" w rozumieniu art. 286 § 3 k.k., gdyż takiej ocenie sprzeciwiała się choćby wartość szkody wyrządzonej pokrzywdzonemu, która wynosiła 70 tysięcy złotych.

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia		
---	--	--	--

	postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach uniewinnienia			
KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności

A. Ś. (2)	1	1	<p>Przestępstwo przypisane oskarżonemu jest zagrożone karą od 6 miesięcy do 8 lat pozbawienia wolności. W tych ramach rozważając wymiar kary wobec oskarżonego sąd uwzględnił następujące okoliczności. Na niekorzyść oskarżonego sąd uwzględnił, że wprowadził w błąd pokrzywdzonego co do najważniejszej okoliczności przy sprzedaży rzeczy, a mianowicie co do tego, że jest właścicielem auta. Na niekorzyść oskarżonego sąd uwzględnił również wysokość wyrządzonej szkody wynoszącej 70 tysięcy złotych. Na niekorzyść oskarżonego sąd uwzględnił okoliczność, że dokonał przypisanego mu czynu na szkodę pokrzywdzonego, który wcześniej był jego dobrym znajomym. Z kolei na korzyść oskarżonego sąd potraktował jego uprzednią niekaralność.</p> <p>Mając na uwadze wymienione okoliczności sąd za przypisane oskarżonemu przestępstwo wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, a więc karę o 4 miesiące wyższą od dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Zdaniem sądu wymierzona kara jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości</p>
-----------	---	---	---

			<p>czynu popełnionego przez oskarżonego, która była znaczna. Kara ta również nie przekracza stopnia winy oskarżonego, który należy ocenić także jako znaczny. Wymierzona kara odpowiada dyrektywie prewencji indywidualnej, gdyż oskarżony był uprzednio osobą niekaraną, która szanowała reguły prawne współżycia w społeczeństwie i z tego powodu do jego postawy w zakresie przestrzegania norm prawa karnego nie można mieć zastrzeżeń. Wymierzona kara odpowiada wreszcie wskazaniom prewencji ogólnej, uzmysławiając społeczeństwu, że oszukiwanie innej osoby spotyka się z reakcją organów wymiaru sprawiedliwości.</p>
A. Ś. (2)	2	1	<p>Oskarżony uprzednio nie był osobą karaną za przestępstwa, jego postawa życiowa nie budziła zastrzeżeń, zaś kara wymierzona oskarżonemu nie przekracza progu wskazanego w art. 69 § 1 k.k. Zdaniem sądu z tych względów należało wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesić na okres 2 lat próby. Zdaniem sądu w stosunku do oskarżonego zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna,</p>

			uzasadniająca ocenę, że w okresie próby i dalszej przyszłości oskarżony nie popełni żadnego nowego czynu zabronionego.
A. Ś. (2)	3	1	Celem zapobiegnięcia popełnieniu przez oskarżonego nowego czynu zabronionego sąd zobowiązał go w okresie próby do wykonywania pracy zarobkowej. Zdaniem sądu nałożenie tego obowiązku może także przyczynić się do tego, że oskarżony uzyska środki pieniężne umożliwiające naprawienie szkody wyrządzonej pokrzywdzonemu.
A. Ś. (2)	4	1	Oskarżony popełnił przypisany mu czyn w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, co uzasadniało orzeczenie wobec niego kary 100 stawek dziennych grzywny na podstawie art. 33 § 2 k.k. Przy wymiarze liczby stawek dziennych orzeczonej kary grzywny sąd uwzględnił te same okoliczności, które zostały uwzględnione przy wymiarze kary pozbawienia wolności. Określając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych sąd uwzględnił, że oskarżony prowadzi działalność gospodarczą, z której nie ma dochodów (k. 243). Oskarżony jest osobą zdrową, co oznacza, że swą pracą może osiągać dochody, z których może

			wykonać orzeczoną wobec niego karę grzywny.
A. Ś. (2)	5	1	Oskarżony swym zachowaniem wyrządził szkodę pokrzywdzonemu w kwocie 70 tysięcy złotych, która do zakończenia postępowania przed sądem pierwszej instancji nie została naprawiona. Dlatego też na podstawie art. 46 § 1 k.k. należało orzec w tym zakresie obowiązek naprawienia szkody. Rozstrzygnięcie sądu w tym zakresie obejmuje nie tylko należność główną, ale również należność z tytułu odsetek ustawowych za opóźnienie. Określając datę początkową obowiązku oskarżonego w tym zakresie sąd przyjął dzień następnego po otrzymaniu przez oskarżonego pieniędzy w kwocie 50 tysięcy złotych oraz dzień następnego po otrzymaniu przez oskarżonego sprzętu do nurkowania wartości 20 tysięcy złotych.
Inne ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
A. Ś. (2)	6	1	W toku postępowania zabezpieczono jako dowód rzeczowy samochód marki C. (...) będący przedmiotem

		<p>przestępstwa. Przedmiot ten w toku postępowania został oddany na przechowanie T. Ś. (k. 52-53). Wraz z aktem oskarżenia wymieniony przedmiot jako dowód rzeczowy został przekazany do sądu (k. 128). Z ustaleń faktycznych dokonanych w sprawie wynika, że samochód ten jest własnością J. i T. małżonków Ś., co wynika z umowy z października 2017 roku. Z chwilą zakończenia nieprawomocnego postępowania przed sądem ten przedmiot należało uznać za zbędny w rozumieniu art. 230 § 2 k.p.k. Dlatego też należało go zwrócić T. Ś..</p>
<p><i>inne zagadnienia</i></p>		
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>		
<p>7. <i>Koszty procesu</i></p>		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
7	<p>Oskarżyciel posiłkowy D. D. w toku postępowania poniósł wydatki z tytułu korzystania z usług pełnomocnika będącego adwokatem. Oskarżyciel posiłkowy ustanowił pełnomocnika z wyboru już w toku postępowania przygotowawczego (k. 74). Pełnomocnik oświadczył, że wnosi o zwrot wydatków poniesionych przez oskarżyciela posiłkowego z tytułu ustanowienia pełnomocnika z wyboru wedle norm przepisanych w potrójnej wysokości (k. 330). Oskarżyciel posiłkowy oświadczył, że na koszty pomocy prawnej poniósł wydatki w łącznej kwocie 8.000 złotych (k. 273).</p> <p>Uwzględniając te okoliczności sąd zasądził na rzecz oskarżyciela posiłkowego od oskarżonego zwrot uzasadnionych wydatków w łącznej kwocie 6624 złotych. Pełnomocnik z wyboru udzielał pomocy oskarżycielowi posiłkowemu w toku postępowania przygotowawczego (k. 72-73). Pełnomocnik z wyboru udzielał także pomocy oskarżycielowi posiłkowemu w toku postępowania przed sądem. Brał on wszakże udział w terminach</p>	

	<p>rozprawy w dniu 15 marca 2019 r., 14 maja 2019 r., 20 września 2019 r., 3 grudnia 2019 r., 16 grudnia 2019 r., 18 lutego 2020 r., 9 lipca 2020 r., zadawał pytania osobom przesłuchiwanym w toku postępowania. Zdaniem sądu wspomniane okoliczności uzasadniały ustalenie wydatków poniesionych przez oskarżyciela posiłkowego z tytułu pełnomocnika z wyboru w potrójnej wysokości. Dlatego też orzeczono w tym zakresie na podstawie § 11 ust. 1 pkt 1, § 11 ust. 2 pkt 3, § 11 ust. 7, § 15 ust. 3, § 17 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800 ze zm.).</p>	
8	<p>Oskarżony nie osiąga obecnie dochodów, pozostaje na utrzymaniu rodziców (k. 243), ma na utrzymaniu dwójkę małoletnich dzieci (k. 100v.). Mając na uwadze te okoliczności należało zwolnić oskarżonego od obowiązku uiszczenia opłaty, a także zwolnić go od obowiązku uiszczenia wydatków postępowania, obciążając nimi Skarb Państwa.</p>	
Podpis		